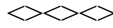

jól látta a nagypécskai jegyző, Issekutz Mihály uram is 140 évvel ezelőtt.

Fancsali János

Bálint Tibor kolozsvári, József Attila díjas író, a Zokogó Majom szerzőjének vallomása:

Örmény-magyar kötődés

Talán a sors rendelése volt, hogy már serdülő koromtól közöm legyen az örmény-magyarokhoz, hogy ők felfedezzenek engem, és én mindmáig ragaszkodom hozzájuk, és szívembe fogadjam őket. Történt pedig, hogy a negyvenes évek elején egy derék, kezdeményező szellemű, okos és határozott fiatalember, egy kollégista, azt vette a fejébe, hogy föl kell kutatni a szegényebb településeken a talentumos gyerekeket, s be kell hozni közüle néhányat a kollégiumba, hogy a diákok összeadott pénzén ingyen tanuljanak. Ez a lángoló lelkű ifjú, amint megtudtam, az örmény származású Szentpétery László volt.

Nosza megkezdődött a tehetségkutatás, amelyet a mélyen szocialista érzelmű, jóságos Nagy Géza tanár úr rögtön fölkarolt és irányított. Így fedeztek fel engem is egy külvárosi viskóban. Tizenegy éves voltam akkor, azon a nyáron fejeztem be a negyedik osztályt, s Nagy Géza tanár úr, miután új ruhát varratott nekem, kézenfogva vezetett be a kollégiumba, hogy aztán lefekvéskor reám terítse otthonról hozott paplanát. Szentpétery László azonban eltűnt, nem ismerhettem meg közelebről sorsom első formálóját, amit mindmáig sajnálok. Az hírlett róla, hogy a magyar színház előtt egy csoport férfival összerelték, elharcolták a Szovjetunióba, és többé nem került elő.

Később, mikor megismertem Kovács Júliát és nőül vettem, megesküdtem volna, hogy örmény lány. Pedig csak kis részben az, de rengeteg fekete haja, kissé fiús orra, és több más jegy erre utalt: határozott fellépése, igazságérzete, bátorsága, rendkívüli szervezőképessége, ragaszkodó természete ezt sugallta...

Életem során sok örménymagyar barátom volt, bizonyos lelki adottságok alapján vonzódtunk egymáshoz. Rólam azt beszéltek, hogy ínyenc lévén bizonyára belekóstoltam az örmény ételekbe, ízekbe, innen a vonzalom. Ebből csak annyi igaz, hogy amikor egy amerikai nagyvendéglős, Kövi Pál kérésére szakácskönyvet szerkesztettünk, az örmény konyha titkainak egyik legjobb ismerőjét is meghívtuk munkatársaink közé, és Tarisznyás Márton, valamint Fejér Anikó valóban sokféle étellel megismertetett bennünket az Erdélyi lakoma című szakácskönyvben.

Érdekes, hogy íróbarátaim is főleg közülük kerültek ki, hogy csak a legfontosabbakat említsem: Fodor Sándor, Lászlóffy Aladár.

A szerkesztői pályán szintén felbukkant életemben egy örménymagyar, Muradin Jenő, aki ma is közel áll a szívemhez a Napsugár munkatársai közül, noha én nyugdíjba vonultam, és csak ritkán találkozunk. Megszerettem külső és belső tisztaságáért, őszinteségéért, segítőkészségéért, megbízhatóságáért.

Az írói pályán pedig egy kedves örmény lány, Esztegár Ildikó volt az egyik legőszintébb kritikusom: én olvastam elsőként az ő verseit, ő a novelláimat...

Mit tehetnék mindehhez hozzá?

Azt, amin nagyon is meg fog az olvasó lepődni: az utóbbi években ismertem meg ennek a különös és eléggé tragikus múltú népnek a legtöbb képviselőjét. És tudják, miért?

Mert a lakásunk, amelyből a gyerekek már kiröpültek, ma az Armenia, az Örménymagyarok Baráti Társaságának a székháza, ahol a tagok, kolozsváriak és vidékiek, sőt, még külföldiek is, mindig ünnepi hangulatban találkoznak. Néha pedig különleges, valódi örmény ételeket is fogyasztunk, mint például a heriszát.

Bálint Tibor

